

Godzilla Mexikóban

Figyelj rám, fiam: a bombák csak hulltak
Mexikóvárosra,
de nem vette észre senki.
A szél az utcákon és a nyitott ablakokon át
hozta magával a mérget.
Te épp befejezted a vacsorát, és rajzfilmeket
néztél a tévében.
Én a szomszéd szobában olvastam,
amikor megértettem, hogy meg fogunk halni.
A szédülés és az émelygés dacára elvonszoltam magam
az étkezőig, és ott találtalak a földön.
Átöleltük egymást. Megkérdezted, mi történik,
én pedig nem azt feleltem, hogy egy halálos műsor szereplői vagyunk,
hanem hogy nemsokára útra kelünk,
újra, együtt, és nem kell félned semmitől.
Amikor elment, a halál még csak
le sem zárta a szemünket.
Mik vagyunk? Kérdezted egy héttel vagy egy évvel később,
hangyák, méhek, téves számok
a véletlen nagy, poshadt levesében?
Emberi lények vagyunk, fiam, majdnem madarak,
közismert, titkos hősök.

A sziklafal szélén

Élő organizmusnak látszó szállodákban.

A kísérleti kutyák zsigereirehasonlító szállodákban.

Alámerülve a hamuban.

Az a fickó, félmeztelen volt, ugyanazt a dalt rakta be újra meg újra.

Egy nő pedig – egy nő holografikus képe – kijárt a teraszra,
hogy onnan figyelje a rémálmokat vagy a szilánkokat.

Senki nem értett semmit.

Semmi nem volt a helyén: a hang, a képérzékelés.

Rémálmok vagy az égboltba fúródott szilánkok,
este kilenckor.

Horrorfilmek élő organizmusainak látszó szállodákban.

Mint amikor az ember azt álmodja, hogy megöl valakit,
aki aztán végül sosem hal meg.

Vagy mint a másik álomban: amikor az a fickó meghiúsít egy rablótámadást
vagy erőszakot, és addig üti a támadót,

míg az a földre nem kerül, de ott is üti tovább,

majd egy hang (de miféle hang?) megkérdezi a támadótól,
hogy hívják,

mire a támadó kimondja a neved,

te pedig nem ütöd tovább, és azt feleled, az nem lehet, ez az én nevem,

erre a hang (a hangok) azt mondják, hogy ez csak véletlen,
de te valójában sosem hittél a véletlenekben.

Azt mondod: biztosan rokonok vagyunk, valamelyik nagybátyám
vagy unokatestvérem fia vagy.

De amikor fölállsz és ránézel, milyen sovány, milyen törekeny,
megérted, hogy ez a sztori sem más, csak mese.

Te vagy a támadó, az erőszaktevő, a semmirekellő bitang,
te bolyongsz az álom céltalan utcáin.

Akkor aztán visszatérsz a bogár-szállodákba, a pók-szállodákba,
és verseket olvasol a sziklafal szélén.

Kertes Gábor fordításai

Roberto Bolaño (Santiago de Chile, 1953 – Barcelona, 2003): a legfontosabb latin-amerikai írók között tartják számon, aki a mágikus realizmust és az európai posztmodernizmust egyaránt kerülve teljesen egyéni hangon szólalt meg. Számos irodalmi díjat elnyert, korai halála után – nem kis részben műveinek angol fordítása révén – hírneve és elismertsége nőttön-nő. Magyarul eddig két kisregénye és egy regénye jelent meg (*Éjszaka Chilében*, *Távoli csillag*, 2010; *Vad nyomozók*, 2012, Európa). Az itt közölt versek a *Romantikus kutyák* című kötetéből származnak, és ezer szállal kötődnek prózája világához.

Kertes Gábor (Szekszárd, 1974): Szegeden végzett közgazdasági programozó matematikus szakon és spanyol nyelv és irodalom szakos bölcsészként, a Deustói Egyetemen szerzett posztgraduális diplomát. 2009-ben Babits Mihály műfordítói ösztöndíjat kapott, próza- és versfordításai folyamatosan jelennek meg irodalmi folyóiratokban. Samanta Schweblin (*A madárevő*, 2010) és a fiatal latin-amerikai elbeszélők (*A jövő nem a miénk*, 2011) után legújabb kötete Roberto Bolaño nagyregénye, a *Vad nyomozók*. A kortárs latin-amerikai irodalom népszerűsítésén dolgozik.